

Mál nr. 111/2014**M****og****vátryggingafélagið X v/ ábyrgðartryggingar bifreiðar.****Ágreiningur um bótaskyldu er hjólreiðamaður hjólaði aftan á bifreið á Krýsuvíkurvegi.****Gögn.**

- 51. Málskot, móttakið 9.4.2014, ásamt fylgigögnum.
- 52. Bréf X, dags 8.5.2014.

Málsatvik.

Hinn 13.7.2013 var M á ferð norður Krýsuvíkurveg á reiðhjóli er hann rakst aftan á bifreiðina A sem er af gerðinni Toyota Aygo og var við hægri brún vegarins. M varð fyrir alvarlegum meiðslum og skemmdir voru á afturhurð og þaki A og afturrúða brotnaði. Í lögregluskýrslu kemur fram að engin hemlaför eða önnur för hafi verið sjáanleg eftir A eða reiðhjólið. Þar sem slysið varð sé vegurinn beinn og rúmlega 8 m breiður. Ein akrein er í hvora átt. Bjart hafi verið að degi, rigning og malbikað yfirborð vegarins hafi verið blautt.

Í skýrslu hjá lögreglu kveðst M ekki muna hvað gerðist. Hann hafi verið einn á hjólaæfingu þar sem hann hafi verið að æfa fyrir mót (hálfan járnkarl) sem átti að fara fram daginn eftir. Hann kvaðst venjulega hjóla þessa leið á 60-70 km hraða á klst., en ekki geta sagt til um hvort hann hafi horft nægilega vel fram fyrir sig á þessum tíma. Á reiðhjóli M var staðsetningartæki og samkvæmt aflestri af tækinu hafði hraði hjólsins verið um 47 km á klst. í um tvær mínútur áður en slysið varð.

Ökumaður A kvaðst hafa ekið suður Krýsuvíkurveg að Bláfjallavegi. Vegna rigningar hafi hann hætt við að stöðva þar til að hleypa hundi út úr bifreiðinni til að pissa. Hann hafi ekið til baka í átt til Hafnarfjarðar þegar hann hafi fyrir ofan Hafnarfjörð ákveðið að hægja á A og stöðva til að hleypa hundinum út. Kvaðst ökumaðurinn hafa gefið stefnumerki til hægri og verið á 40-50 km hraða á klst. Tvö ökutæki sem voru fyrir aftan A hafi tekið fram úr og því næst hafi hann stöðvað A við hægri vegöxl. Er hundurinn hafði pissað hafi hann sett hundinn aftur inn í A, en þetta hafi tekið um eina mínútu. Hann hafi svo sest inn í A og ætlað að aka af stað þegar mikið högg hafi komið aftan á A. Ökumaðurinn kvaðst ekki muna til þess að hafa ekið fram úr hjólreiðamanni á leið sinni til Hafnarfjarðar.

Í vettvangsskýrslu lögreglu er haft eftir tveimur vitnum, B og D, að þeir hafi verið að koma frá kvartmílubrautinni og séð þegar M hafi snúið við á Krýsuvíkurveginum og hjólað af stað til baka í átt að sjónum. Þeir hafi ekið á eftir M og haldið að hann væri að stöðva við kyrrstæða bifreiði (A) á veginum. Er þeir hafi fært sig yfir á vinstri vegarhelming til að aka fram hjá A og um það leyti sem bifreið þeirra var að fara fram hjá A hafi þeir heyrt konu öskra. Hvorugur þeirra mun þá hafa áttað sig á að M hafði skolið aftan á A.

Í sjálfstæðum framburðarskýrslum sem teknar voru af vitnunum rúmum hálfum mánuði eftir atvikið má ráða að vitnin B og D hafi ekið sitt hvorri bifreiðinni norður Krýsuvíkurveg á eftir M. Í símaskýrslu af vitninu D kemur fram að hann hafi verið einn í bifreið sinni að koma frá kvartmílubrautinni og séð M snúa þar við. Hann hafi hins vegar þurft að bíða vegna umferðar til suðurs og er hann hafi komist inn á veginn hafi M verið löngu farinn. Hann hafi séð A kyrrstæða í fjarska, en er hann hafi svo komið nær A hafi hann séð M liggjandi og þá séð hvað hafði gerst. Hann minnti að blikkljós hafi logað aftan á A, en man það þó ekki. Í skýrslu af vitninu B kemur

fram að hann hafi séð M fyrst við akstursípróttasvæðið og ekið á eftir honum. Hann hafi séð A útundan sér og hans fyrsta hugsun hafi við hvort M hafi verið að fara að A þar sem honum hafi fundist M fara svolítið hratt að A. Síðan hafi M farið aftan á A og hafi það gerst rétt áður en hann kom að. Hann heldur að hann hafi þá átt 5-10 m ófarna að A. Hann kvaðst ekki þora að segja til um það hvort A hafi verið ekið af stað úr kyrrstöðu þegar slysið varð, en haldi að það hafi ekki verið þannig. Hafi honum fundist A vera kyrrstæð og yrði það eitthvað áfram. Hann kvaðst ekki hafa séð neina aðra bifreið sem hafi getað hindrað M að aka fram hjá A. Þá kvaðst hann ekki muna hvort viðvörðunarljós hafi logað á A er hún var kyrrstæð.

M kveður slysið mega rekja til notkunar A sem ökutækis í skilningi 1. mgr. 88. gr. umferðarlaga nr. 50/1987 (ufl.) þar sem A hafi verið stöðvuð skyndilega ellegar verið að taka af stað þegar hann lenti aftan á henni. Að auki beri ökumaður A ábyrgð á tjóninu á grundvelli almennra skaðabótareglna. Hefur M krafist bóta úr ábyrgðartryggingu A hjá X. X hefur hafnað bótaskyldu.

Álit.

Samkvæmt 1. mgr. 88. gr. ufl. skal sá sem ábyrgð ber á skráningarskyldu vélknúnu ökutæki bæta það tjón sem hlýst af notkun þess enda þótt tjónið verði ekki rakið til bilunar eða galla á tækinu eða ógætni ökumanns. Ökumaður A hafði stöðvað á veginum og hleypt út hundi til að pissa. Hann hafði komið hundinum að nýju inn í bifreiðina og sest undir stýri í því skyni að halda ferð sinni áfram er M skall aftan á A. Af gögnum málsins, þ. á m. framburðum vitna, verður ekki annað ráðið en A hafi verið kyrrstæð er slysið varð og verið svo um nokkra stund. Ekkert í gögnum málsins gefur tilefni til að ætla að M hafi rekist aftan á A í kjölfar þess að A var stöðvuð skyndilega á veginum. Þótt ökumaður A hafi ætlað að aka af stað í þann mund sem slysið varð er ekkert sem bendir til þess að A hafi þá verið komin af stað. Að öllu virtu verður ekki séð að slysið megi rekja til hættueiginleika A sem ökutækis eða að það verði að öðru leyti rakið til notkunar A í skilningi 1. mgr. 88. gr. ufl. Líkamstjón M telst því ekki bótaskyldt samkvæmt hinni ströngu ábyrgðarreglu sem mælt er fyrir um í lagaákvæði þessu. Ekki verður ráðið af gögnum málsins að óheimilt hafi verið að stöðva A á umræddum stað á veginum né heldur að slysið verði að öðru leyti rakið til atvika sem ökumaður A getur borið ábyrgð á. Samkvæmt þessu verður líkamstjón M ekki rakið til atvika sem ökumaður og eigandi A getur að lögum borið ábyrgð á. Líkamstjón M fæst því ekki bætt úr ábyrgðartryggingu A hjá X.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr ábyrgðartryggingu A hjá X.

Reykjavík, 27. maí 2014.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.